

at de hidtil gældende regler medførte, at man gav valget til en person, der havde gjort sig skyldig i en alvorlig forbrydelse, men tog valgetten fra en person, der var kommet bagefter med sin skattebetaling. Han oplyste, at procenttallet af personer, der blev slettet på valglisten, varierede stærkt fra by til by, og dette tilskrev han det uheldige forhold, at de komplicerede regler administreredes forskelligt landet over. Han fremhævede endvidere den arbejdsmæssige besparelse, man specielt i de større byer opnåede ved helt at slette skattebetingelsen. Over for det argument, at skattebestemmelserne var et incitament til rettidig skattebetaling, oplyste han, at en undersøgelse i en enkelt stor kommune havde vist, at der praktisk taget ikke var nogen ændring i skatterestancernes størrelse år fra år, og at de ikke formindskedes i de år, der havde betydning for valgetten.

Den nye regel om, at et i en kommunalbestyrelse indvalgt medlem ikke kan indtræde i denne, såfremt han på valgdagen var i restance med nogen del af de ham påhvilende direkte skatter til stat og kommune, kunne han anbefale. Sådanne kommunalrådsmedlemmer, der selv optræder som skatterestanter, var ikke de bedst egnede til at sørge for, at andre medborgere betalte deres skat i rette tid.

Han hilste endelig den udvidede frist for anmeldelse af listeforbund med glæde og anbefalede lovforslaget til velvillig udvalgsbehandling og hurtigt vedtagelse.

Jens Chr. Christensen (V) kritiserede den i 1953 gennemførte „restanceordningsbestemmelse“, som gik ud på, at skatterestanter, der opnåede en aftale med kommunen om afdragsvis betaling af en skatterestance, bevarede deres kommunale valgret, og han mente, at der kun var få, der havde benyttet denne adgang, hvorfor regeringen nu tog skridtet fuldt ud og foreslog fuldstændig ophævelse af skattebetingelsen. Han fandt det uheldigt, at indenrigsministeren piskede kommunalbestyrelserne til en stadig mere effektiv skatteinddrivning, samtidig med at samme minister til skatteyderne siger: selv om I ikke opfylder jeres forpligtelser, skal I alligevel beholde rettighederne. Han foreslog, at man førte loven tilbage til den ordlyd, den havde før lempelserne i 1954. Han var i øvrigt også modstander af forslaget om skattebetaling som betingelse for valgbarhed, idet han mente, at man dermed delte borgerne op i klasse A- og klasse B-mennesker. Han gav tilsagn om medvirken i udvalgsarbejdet, såfremt det tog sigte på at ophæve de efter hans partis opfattelse i 1953-54 gennemførte forringelser af loven.

Poul Sørensen (KF) erklærede, at hans parti stedse havde lagt vægt på, at tilhørsforholdet gennem opholds- og skattebestemmelser mellem borgerne og kommunens styre ikke burde løsnes. Partiet havde da heller ikke medvirket til den udvanding, der i 1953 fandt sted i bestemmelserne på dette område, og ej heller til det nu foreliggende lovforslag kunne det konservative folkepartis støtte ventes.

Aage Fogh (RV) og *Gudrun Bjørner* (DR) anbefalede begge lovforslaget.